

Маја Гоческа

ИМЕН

ИМЕН

by Маја Гоческа

Сите ние сме мали луѓе кои мислат научиле живеење од само еден живот.

Никој и никогаш не ме обвинил дека е премногу субјективна.

Никој! Само тој.

Само тој заради кого понекогаш имав грижа на својата остарена совест зошто постапив спротивно од сопствените барања и потреби. Само тој заради кого сега се наоѓам во својата невоља, само тој ме нарече субјективна во изразувањето па и во животот. Но јас, јас знам како да го решам ова. Тоа! Јас знам дека постојат моменти во кои умеам да си ја намалам напнатоста – грешејќи.

(Впрочем сите сме грешки)

Јас знам дека постојат зборови па и реченици кои го имаат ефикасниот начин за добивање точка во еден нов пречник. Или кружница. Круг.

Па еве ви ја мојата точка, а сосема (не)случајно и нечија друга точка.

Моја.

Твоја.

Ничија.

Сечија.

Нема да се претставам, но моето име не е само сопствена именка , туку глагол. Убаво образуван глагол од повеќе дејствија.

Го запознав многу одамна. Всушност сега помислувам и дека од секогаш сум го знаела. Беше некој есенски ден, врнеше можеби дожд а можеби и минувалите се огледуваа во баричките кои се создаваат тук –таму. Можеби.

Се случи некаде околу 17 часот. Јас сама со себе, тој со сите.

Речиси сите исти. Колебљиви.

Конечната средба ја памтев до неодамна , но во еден сон ја забораив. Соновите можат и да забораат некого. Знаете? Или пак ја забораив средбата силувајќи си ги мислите, соновите, сништата.

Но, ништо од него, многу од мене.

Набрзо почнав да му пишувам писма. Мислев само така ќе ме има близу до себе, само така нема да ме заборава, а всушност реално копнеев по заборава. Писмата ги пишував секогаш во часот кога го сретнав. Кога ме сретна. Најпрво не знаев што сакам да му пишувам, но набрзо потоа сето незнаење излезе од мене. И затоа еве ги.

Писмо прво

Денес-вистинска потреба за некое дишење.

Денес скриена потреба или желба за влез во една сосема непозната соба.

Денес-препознавање.

Денес-гримаси и гестикулации. (и осаменикот проговорува кога тогаш)

Денес-фаќање букви во текот на читањето и галење со истите.

Треба ли и физички да се движиме мил мој (или најмил мој)?

Која е твојата цел? Веројатно да бидеш сам, да бидеш без мене.

Твојата раздразливост е веројатно сосема добар знак за да знаеш дека денес треба да се извлечеш од толпата. Енергијата на овој ден, пребројувањето на романсата, чинат ли целина ? Да, денес!

Денес-си поигрувам со идејата за поставување на нови ликови во секој нов ден, секое наредно утро, но не и во ноќта. А ниту еднаш не помислувам која сум. Се знам! Ме знаат! Само ти не ме знаеш!

Денес-во овој ден постои голема јасност.Навистина постои.

Јасна сум јас, но не и ти.

Прости, ова не е писмо, но некое следно ќе биде.

Твоја!

Писмо второ

Внимателна сум-тоа ми е некој дар од времето. Само мој,мој единствен. Денес имав вознемирувачки соншта мил мој(или најмил мој?), и мал мотив во нив да те имам за пријател, или нешто така слично беше. Не памтам, затоа се вика сон. И зошто гледам само симболи во сонштата мил мој(или најмил мој)? Не ли треба да те гледам тебе, барем таму? Таму симболот ми делува некако чудно, не те препознавам, а знам да читам симболи. Во тоа сум најдобра. Знаеш нели?

Денес, денов мил мој(или најмил мој?) можам да го земам за изнаоѓање. Можам да те пронајдам, знаеш нели? Но тоа е за почетници, и за луѓе кои ги сакаат именките. А јас, јас го љубам

глаголите, ми даваат можни варијации. Движења. А јас тоа сум – движење.

Денес мил мој(или најмил мој?), сум апсорбирана , па затоа изгледам сосем нормално (во очите на други). Денес и веројатно покренувам прашање на фантазии – јас во разни пози. Но Јас со одвоена крв и храброст.

Толку, толку и за денес.

Чувствувај се само, осамено а јас ќе вежбам пишување љубовни писма.

Твоја!

Писмо трето

Секое утро ги наоѓам моите фотографии разместени, преместени и изместени. Во сите ме има но како да ме нема. Ти ме сечеш од една а ме додаваш на друга фотографија, притоа не прашувајќи ме дали може. Знаеш, сепак тоа се мои фотографии – иако на секоја не сум јас таа.

Мил мој (или најмил?), ми треба време, време каде што ми го даваш она што ми треба, а ми треба малку, токму она што секогаш недостасува. И тогаш ќе сфатиш дека моите желби одат секогаш во иста насока, секогаш ... Ах, проклето секогаш!

И возможно ќе е да се комбинираат дури и со твоите. Велам возможно но не е сосема сигурно, зошто понекогаш не верувам дека постојат еден или само друг начин. Не сме ограничени само на толку. Вонвременски сме!

Мил мој (или најмил?), сакаш мир? Сакам и јас. Но само откако ќе го најдеме она што го бараме. Тогаш, тогаш ќе се вратиме со мирот ни наш, а до тогаш – само ќе бараме.

Моето присуство во твојата желба е веќе одамна загарантирано!

Твоја!

Писмо четврто

Ми стоиш високо на листата на приоритети, дури и денес. Кој ден е денес по ѓаволите?

Памтиш, несомнено се обидувам да те внесам во мојот свет во кој нема огради, нема дрвени плотови ... Во моето секојдневие мил мој (или најмил мој?) Во моето секојдневие би можел да се однесуваш како сакаш, дури и би можел и да глумиш – се` додека те имам и како таков добро ќе биде. Реков малку барам!

Мил мој (или најмил мој?), без разлика дали станува збор во ова за мене или за тебе треба да ми го почувствуваш ритамот, би рекла и срцебиењето. Јас го чувствувам и твоето!

Мил мој (или најмил мој?), забележувам подобрување денес. Некако ти покажувам милост за да можеш да си задоволен и со сопствените недостатоци. Нели сум најдобра? Сум!

Мил мој (или најмил мој?), наскоро ќе престанам да ти пишувам вака, ги извежбав писмата. Можеш да почувствуваш бегање, но не можеш да избегаш од мене и од себе.

Твоја!

Писмо петто

Сега е време да се одлучам што ќе ми се случува. Денес е време!
Се помислувам дали да се оддадам на стандардите или да пробам
да се загледам во козметичката хирургија. Ликови се случуваат
мил мој (или најмил мој?). Сите сме ние ликови.

Денес ти пишувам на (по)малку конвенционален начин , речиси
исто како да паѓам во љубов повторно. Но не! Не, не и сто пати не!
Мил мој (или најмил мој ?) денес слободно можам да заставам до
себе си баш како астрална проекција и да се гледам – дури и со
затворени очи. Имам сила , имам зошто верувам, а силата е во
верувањето.

Три недели привлекувам заклучоци кои можеби и не се точни, три
недели . Знаеш мил мој (или најмил мој?) работите еволуираат,
само јас и ти не , всушност само ти не, ти стоиш секогаш и
насекаде.А знај, работите не се секогаш онакви како што изгледаат
– положи се еј, положи. Мил мој (или најмил мој?) Љубопитна
сум да дознаам како ќе се чувствуваш после мене.Како ќе се
чувствуваш после мене? Проклето? Проколнато? Ослободено или
затворено? Се смеам овде, а ти тоа го чувствуваш. Се смеам од
дното на кое ме однесе, тогаш некогаш, но не и сега. Сега е
едноставно толку. Поминато.

И толку!

Толку, толку од мене . Се чувствувам премногу демонски и
ѓаволски па затоа заминувам на едно место каде што можеби ќе
можат да ме погледнат убаво во очи и да ми речат – вистинска си!
А сум. Дури и без тебе сум.

Збогум на тебе, и никогаш немој да го заборавиш називот кој ти го
ставив во заградите .

***Овде го изгубив својството на нечија припадност зошто јас сум
конечно СВОЈА!***

***Првиот впечаток некогаш лаже а некогаш не, но вториот-тој
секогаш ја кажува вистината!***

Нов ден. Некој вторник.

Повеќе не пишувам писма. Не пишувам ништо. Ме болат рацете а
прстите ми пулсираат. Напишав се` што сакав. А и непотребно е
да се трошат зборовите. Се трошат, се абат се арчат, а потоа се
ронат како трошки сув леб, па половина ги собираш а половина ти

се истураат некаде по пат, најчесето под масата. А зборот најчесето завршува под тебе. Денес почувствував потреба да се ослободам од писмава. Ужасна некоја потреба која не ми даваше да дишам.

И како?

Каде?

Кога?

Лесно.

Таму.

Сега!

Ако се задржам на оваа мисла и ги оставам испишаните писма можеби ќе постои за мене некој почеток за промена. Си ветив своевина. Си ветив! Во последното си ветив.

Вака би требало да размислувам додека ги праќам писмата во блиската пошта. Писмата се пишуваат за да се изпратат. Поштите постојат заради писмата. Луѓето постојат заради писмата. Добро не сите луѓе но барем некои.

Еве ваков треба да ми е концептот на размисли.

Вака би требало да се случи. Да отидам и едноставно да ги пратам.

Да заминат. Но не е лесно да си ја вметнеш мислата а уште па и потешко е мислата да отиде на вистинското место и во вистинското време. Да. И мислите имаат свое место. Најчесто

сами го одредуваат тоа, а понекогаш ние самите ги сместуваме :
удобно, неудобно, слободни, заковани.

Тргувам, а тргнува и мислата со мене. Не се сеќавам дали одев
два часа или само половина час. Не се сеќавам ни дали се
разминав со некого или не. Не се сеќавам ниту дали некого
поздравив или пак му се насмевнав. Ништо. Веројатно само се
движев следејќи си ги нозете кои го знаеја мојот чекор. Конечно.
Си ветив своина.

Се сеќавам дека размислував како би било, да можеш да се
сретнеш во ситуација во која некој- или ти самиот се обидуваш да
се повлечеш, да се вовлечеш некаде и да чекаш да исчиташ нечија
друга точка, можеби иста како онаа твојата. Размислував како би
било да спасиш нечив живот во кој точката била нацртана во
погрешно време и со погрешно пекнало, молив – сеедно. Но
размислував и за тоа како точките ги црта секој сам, по желба.
Или не. Точките може да се наметнати сепак.

Размислував и за тоа дека понекогаш можеби искушението е
вредно, а цената е патеката по која е фатен грешниот чекор, оној
чекор кој те тера на старт, на почеток, на движење. Погрешни
патеки или погрешни луѓе? А во овој момент цената можеби и ќе
биде многу повеќе отколку некој е подготвен да плати.

Или платил!

И се додека се движев размислував. Замислете мојата основна идеја за ослободување го смени текот, течението и се насочи кон нешто поинанакво. Не го забележав тоа се до оној момент кога звук со чуден тон ми влета низ ушите и се задржа некаде таму горе. Таму во просторот создаден за приказ на нештата не онакви какви што ги гледаме туку онакви какви што треба да бидат – по лична и сопствена волја и без предрасуди – во главата. Во случајов мојата.

Звукот ме принуди да заставам, речиси да зе заковам на местото, при тоа не внимавајќи каде е тоа, дали на раскрсница, во парк или пак на некое сосема друго место каде опасностите се повеќе од сигурни во себе, а ти не си нималку сигурен за нивното постоење. Но, заставав и погледнав. Си се фатив себе си како си го чувствувам ширењето на зениците и губењето на видот, но само за момент. Потоа погледот ми се избистри и зениците ми ја добија повторно истата големина како пред малку.

Најпрво помислив дека можеби и малку претерав верувајќи им на сопствените нозе, на сопствените чекори. Но тука сум, и тоа е можби најреалното објаснување што можам да си го дадам во овој момент. А моментот не е баш така мал. Овој момент ја беше попримил сета димензија на поголема величина од времето. Голем момент.

Голем момент!

Овде почнува откажувањето.

Овде почнува откажувањето.

Овде започнувам.

Овде почнува една приказна во која откажувањата се плетат со една заедничка нишка. Овде е почетокот а и веројатноста за крајот. Овде ќе сетите дека не е лесно да се чита, а уште потешко да се пишува изолирајќи се од можноста некогаш навистина да влеташ во нешто вака блиско. Нешто сосема блиску до вас. Ваше можеби?

Ова е приказна за животот, за почетокот, за крајот, за откажувањето и започнувањето, и повторно ова е приказна за животот и за почетокот.

Ова е приказна без последици а со разум и себеспознавање.

Затоа решив да ја раскажам.

Звукот кој пред малку ми се врежа во главата и остана таму беше звук на камбана.

Се наоѓав пред црква. Всушност бев сосема близу до дворот на црквата. Од дрвјата не ја гледав целата црква туку само камбанаријата. Стоев така и гледав. Гледав како црковното звоно се нишаше де лево де десно и го вадеше од себе тој дебел звук. Не броев колку пати се огласи туку само едноставно стоев и слушав. Сигурно неколку минути го правев тоа затоа што потоа се сеќавам дека звукот исчезна а на мене ми остана само траг од него во ушите, сличен на некое зуење.

- По ѓаволите што правам јас овде – си помислив и и` дозволив на оваа мисла да ми го зафати токму целото тело, а не само да остане во главата. И дозволив да ми го зафати секое парченце тело. Секое!

Без да размислам направив неколку чекори и се најдов во дворот. Не беше некој голем двор, туку сосема доволен за стотина верници . И сето време додека ги правев чекорите влегувајќи во дворот го гледав оној дел од звоното кој удира во неговата внатрешност и го вади звукот. Звукот кој ги повикува верниците за молитва.

- Верници? – повторно помислив на овој збор иако и претходно ми беше споменат, но сега самата помисла за помислувањето на тој збор ми се виде повеќе од чудна.

Зошто размислувам за верници, за верувања, зошто сум овде по ѓаволите.

Не можев сега целосно да и се посветам на потребата да си го објаснувам зборот и неговото значење, па затоа ја занемарив. Погледот ми летна на вратата. Беше тоа некоја голема влезна врата- резбана, со делови на неа кои сигурно отсликуваа некое дејство. Убава врата. Тешка и за затварање и за отварање. Тешка! Не ја гледав долго. Но посакав да ја допрам. И ја допрев. Поминав со дланката по нејзината површина и веќе бев на прагот на влегувањето. На прагот од влезот. На влезот од црквата. Одев бавно. Речиси и да не се движев а секако нешто ме влечеше внатре.

- Божји храм – си помислив, сигурно има нешто.

Набрзо потоа си се насмевнав на сопствената мисла и се прекорив.

Немој. Немој и ти вака. Не и ти!

Влегов. Веќе сум внатре. Минувам низ мало ходниче, како некое предворје, тие го викаат припрат, но за мене е ходниче. Не се колебам воопшто дали да продолжам. Си ветив своина. Да.

Конечно.

Не е дека никогаш не сум влегла претходно во црква, но сепак зјапав како прв пат во животот да сум. Зјапав како љубопитно дете. Почнав да забележувам икони и фрески.

- Убава црква – речиси и да помислив вистински.

Веќе бев зачекорила кон наосот, средишниот дел на малава црква. Го забележав и олтарот. Морам да кажам дека во првичните погледи бев строго влечена само од ентериерот на црквата, и не забележував присуства. Само гледав и разгледував. Во средината имаше две места на кои имаше запалено свеќи. Продолжив да се вртам лево десно, сега јасно фокусирајќи се на иконите. Имав чувство на следење. Некоје чувство како кога некој те гледа веќе подолго време. Нешто како воајеризам? Да, иконите. Ги препознавав некои, некои не.

Почнав да го чувствувам и задржувањето на темјанот најпрво во ноздрите а потоа ми ја зафати и плуката. Го дишев но ми пречеше. Дишењето ми беше забавено. Почнав да кашлам.

Си помислувам колку овде преовладува количество на мирис на темјан, онолку колку да може да те замрзне, да те парализира во секој момент, или во најлош случај да те однесе во свет каде по никоја случајност не сакаш да бидеш.

Вдишувам и се закашлувам повторно и чувствувам дека кашлицата ми го активира срцебиењето со поинаков такт. Се

движам бавно загледувајќи внимателно на сите страни. Повторно се закашлувам и повеќе не можам да го игнорирам бесот.

- Проклетство – го велама ова со некој тивок глас. Да, проклето не го сакам овој мирис, мирис на темјан, на свеќи, на безгрешие и сеуште се развртувам на сите страни.
- Пссст, потивко и иконите можат да ги чујат овие зборови, да ги чујат дури и твоите мисли – наслушнав нешто што можеби и беше вистински глас.
- Што е ова, што е ова по Ѓаволите. Па овде човек не може да дише слободно - јас повторно со мојата тивкост, за која и не знаев дека постои во мене.
- Потивко!- повторно се огласи гласот но сега некако од близу.

Се развртив на сите страни небаре на главата ми има федер, очајно трудејќи се да го пронајдам изворот од каде што доаѓа гласот кој ме укоруваше.

Тогаш забележав дека црквава не беше доволно осветлена или мене само така ми се причинуваше или пак моментално ми беа очите заматени од гледањето во свеќите. Поминаа можеби некои пет секунди пред да си дојдам на себе и да можам да забележам било каква овоземска контура.

- Ах вие сте, а мислев дека ова е мојата совест, која дава реакција на зборот ``проклетство`` зошто сепак нели се наоѓам во некаков свет храм – го реков сега ова со истиот мој тивок непознат тон.

Но не, не беше тоа мојата остарена совест, ни моменталната параноја, беше тоа гласот на отецот кој веројатно го чул зборот икс, зборот проклетство, кој го изустив јас сосема тивко, па побрза да ме укори. И за да бидам внимателна и покорна, за да бидам понизна христијанка се извинив. Учтиво се извинив, и се фокусирав на човечката фигура.

Сега веќе се гледаше убаво оформената фигура на отецот кој ми приоѓаше од левата страна. Најпрво што забележав на него беше крстот кој го стегаше во левата рака, небаре тој сакаше да му излети од раката и да избега некаде далеку, а овој не го пушта за ништо на светов, а во десната имаше запалено кандило од кое излегуваше таа миризма на темјан и ме давеше во вратот. Потоа го загледав во мантијата – попска беше, заклучив. А и каква поинаква би можела да биде – па каде сум. Си се насмевнав сама на себе за ова. А потоа го погледнав целосно – отец е заклучив. Пак си се насмевнав сама на себе. А на крајот го погледнав во ликот, во лицето. И повторно заклучив – отец е. Да не ми беше срам ќе се изнасмеав така слатко што мислам дека образите ќе ме болеа од

толку смеа. Некогаш дури и јас размислувам вака, некогаш дури и јас логиката ја оставам под кукниот праг. На мојата куќа. На мојата црква. На мојот храм!

Лицето му беше некако премногу тркалезно. Тркалезно како кога црташ сонце во детските денови, тркалезно така, како сонце. Имаше и брада. Не многу голема но беше брада. Потоа му ја забележав и устата: жар црвена како бојата на зрнцата од зрела калинка – таква црвена. На крајот му ги погледнав очите. Тие – светови! Толку! Години од прилика не многу. Толку! Морам да си признаам себе си дека ова не го направив ни малку површно а ни многу забележително. Умеам јас да си поиграам со очите. Многу убаво умеам а во овој случај играта ми помогна. Ви благодарам очи. И не само на вас. Си благодарам на себе. Толку!

- Добро, добро молчам еве извинете –реков во извинувањето.
- Не ми се извинувај на мене, ами на нив-ми рече таткоот помалку грубо, иако верував дека свештениците мора да бидат љубезни, и покажа некаде со раката во просторот. Во првата секунда помислив дека ми говори за извинување на останатите присутни, но тој јасно покажуваше само на просторов. Неконкретно. Сфатив дека говори за она што се нарекува Божја присутност и светост, па побрзав да се побунам.

- Зошто? Зошто на нив. Зарем ме слушаат ? – прашувам ама сеуште со тивкиот тон.
- Затоа што темјанот е за нив, не е за мене. – тој ми одговори без речиси никаков напор.
- Но токму вие го носите темјанот, па и да е заради нив. – јас давам заклучок со поинаква боја во гласот, зошто токму така ми се отвори потребата во мигов.

Тогаш отецот се прекрсти, а на мене не ми е јасно зошто го прави тоа. Не ми е јасно. Мислам дека направив и некоја гримаса или случајно ја поткренав десната веѓа како гестикулација за негодување и чудење. Но посакав да не го сторам тоа иако ликот ми го оддава точно дозираното чудење уште на самиот почеток. Зошто се прекрстува кога никој не вели Амин- ова е мојата залутана мисла. Додека јас скришно си разговарам сама со себе тој ми се обрати:

- Зошто си овде ќерко? – загледувајќи се во мојата зачуденост тој ме прашува.
- Онака, наминавонака – веќе пелтечев, иако тоа никогаш пред тоа не ми се има случено. Никогаш. Никогаш!

Стоев и навистина не знаев зошто дојдов во црквава. Знаев само дека појдов да ги пратам писмата и потоа се најдов овде, како под команда. А писмата? Се сетив на писмата пак. Набрзина ми текна

да погледнам во ташната која ми беше префрлена преку рамото.

Да, тука беа. Значи не сум ги пратила. Луцидно!

Да се завртам и да си одам или да останам и да слушам. А што?

Во мигот на двојбата ми се вртеше она `` Да се биде или не прашањето е сега`` , и решив да биде. Останав. Иако тогаш причината не можев да си ја објаснам не целосно.

Најлошо што може да ми се случи е да ми се слоши од темјанот, друго ништо. А најдоброто – којзнае. Не сакав темјан и тоа беше факт. Цревата ми се превртуваа и добивав нагони за повраќање при секоја средба со темјан. Се сеќавам и како мала тоа ми се случуваше.

Стоев неколку секунди така како вкопана, додека си правев мали разговори во себе, а потоа забележав како се придвижувам накај отецот. Или свештеникот – сеедно. Јас и ден денес не знам како да ги викам.

А тој, тој некако како да се трудеше да ме придвижи од центарот на просторијата, да ме одвлечка понастрана како некое отимање само не многу насилно. Не, свештениците не се насилни. Дури и имав чувство дека со сила ме тера, а замислете не ме ни допре. Но ете така таа, чувствував. Неприродно и ослабено.

Да, отецот гледаше да ме одвлече што подалеку од иконите, кои за прв пат ги забележав дека имаат продорни погледи. Ме гледаа

сите. Сите до еден. Само мене. Во тој миг мислев само на светците од иконите и фреските и повторно се развртував на сите страни. А тоа не е нималку пријатно. Не ми беше пријатно. Но, не се бунев никако, не се бунев за присилното одвлекување од средиштето, туку дури и го следев мирно, послушно, ученички. Несвојствено за мене.

И конечно....

Влегов во некоја соба, одаја по нивно. Дури не се ни сеќавам од која страна беше. До олтарот или не. Лево или десно. Надвор или внатре. Не знаев и дека постојат простории засебни. Не знам ни сега, но ете се најдов во одајата. Одаја на храмот божји.

Почувствував олеснување во дишењето, а таткото веќе го немаше кандилото во десната рака. Сигурно незабележително го оставил некаде додека се движевме.

- Овде, не мириса така на темјан- тивко забележав.
- Не- ми вели тој.
- Дури и попријатно ми е некако, овде, посветло е - повторно тивко зборувам, развртувајќи се на сите страни, забележувајќи што се` има и нема овде во одајава.

Овде има помалку икони, има повеќе светлина, има книги има и Библија. Јас стојам на среде впивајќи го новиот амбиент, кога...

- Повели ќерко почни- ми се обрати таткото.

Се колебав дали да се насмевнам, дали да се расплачам, дали воопшто нешто да проговорам или само да си молчам и да разгледував. Знаете јас овде не бев дојдена по ништо. По ништо конкретно и логично. На почетокот!

- Можете ли да ме одмрзнете? – прашав како да е нормално да се праша такво нешто, без нималку срам, без нималку страв, без нималку почит можеби. И мислев на вистинско одмрзнување. На вистинско.
- Молам?- тој одвај успеа да праша.
- Можете ли да ме одмрзнете оче? Да ве викам оче, поп, свештеник или како?

Почнав јас како одамна да сум го чекала ова, а не како да е само минливо однесување на една заталкана единка која сосема случајно влетала во црква, барајќи ништо.Ништо! (случајно?)

- Твоето одмрзнување ќерко, твоето одмрзнување ќерко треба да го почувствуваш овде –ми рече тој и покажа со раката кон срцето. Да овде – повторно повтори.
- Мислите? Мислите дека немам чувства, дека не споделувам, дека не чувствувам? Што мислите по ѓаволите. Што? – речиси му се извикав, затоа што ова воопшто не ми се допадна.

Отецов мислеше дека јас, онаа која ги напиша петте писма, која што љубеше и што треба и што не треба дека е човек без љубов и без сфаќање на истата. Ох, колку погрешно изгледам во очите на другите и колку погрешно ме гледаат. Па дури и отецов. Како е сето ова можно, овој божји човек да донесе суд за мене од само две три реченици и од изглед на непристојност. Ми беше страшно што ова го мисли еден продуховен човек. Но од друга страна па, што е духовното или продуховеното кога имаат вакво разбирање. Значи ли ова дека духовноста ја загубиле трагајќи по неа? Значи ли ова дека тие, божјите луѓе воопшто не ја ни барале? Значи ли ова нешто воопшто друго освен денгубење во молитвите. Сигурно значи. Мора да значи. Мора да значи за мене. Јас така го разбираам сето ова, тоа.

- Потивко дете,потивко,овде сме за да компонираме осветлување а не затемнување – мислам дека некако успеа да ми ги разбере внатрешните викања кон нивниот свет па се обиде да ме стиши, или успокои можеби.
- И што? Што мислите со тоа, мислите доволно ќе е? – го прашав сега веќе смирена.
- Доволно ќе е ако заплакам веднаш по тебе, тоа ќе значи дека ми кажуваш нешто, дека кинеш дел од себе дете мое – ми се обраќа тој со мил глас, сакајќи да ми каже ``Овде сме

сите исти`` - а јас секако немаше да му поведувам. Смешна ми е истоста токму овде. Смешно ми е верувањето дека отецов мисли дека тој е ист со мене а уште помалку дека е ист, еднаков со него. Чувствувам како она ``дете`` и ``ќерко`` многу ми пречат па протестирам.

- Може ли да не ми се обраќате со дете мое, а ни со ќерко. Така би ме викал само татко ми, а ти за жал или за среќа не си тој.Немам татко. Ја напуштил мајка ми одамна, а таа ме напушти мене. Не вистински, но ме напушти. Затоа, не си ти тој, а не сум ни јас таа. И, навистина оче кој сте вие?- говорев тивко иако со последното прашање почувствував дека треба да го повишам тонот, како треба да бидам отсечна во прашувањето, зошто сакав вистински одговор. Одговор со кој тогаш несвесно ќе ја започнев точката.

Јазикот веќе ми се отпушташе и чувствував голема слобода за ораторство. Сакав да се чувствував овде моќно, и почнав да се чувствувам така.А, сакав навистина да знам кој е отецот, свештеникот? Сега сакав. Тој ми покренува некои прашања на кои ги сакав одговорите. Или сакав конечно некои прашања тој да си ги постави и тој да си ги одговори. Конечно почнав да ја гледам смислата за неконтролираното доаѓање во црквава. Кај отецов. Но сега пред и се сакав да знам зошто е поп, отец или како и да се

вели ? Што му се случило.? Што сакал да му се случи? Зошто заглавил и уште многу, многу сакав да знам за него кога веќе разговара со него. Дома одамна ме учеа да не разговарам со странци. Да не се покажува на странци. Дома ја учеа така.Но сега немав дом. Не таков каков што сакав некогаш. Или можеби погрешно сум сакала. Сакав да знам многу повеќе за луѓето околу себе.Од секогаш сакав тоа да го знам. Сакав да ја знам поентата за луѓето, суштината за нивното создавање, за нивното останување, за нивното заминување. Сакав многу да знам и дознавам. Да откривам. Затоа веројатно се најдов овде во црквава иако сеуште во целост не си го бев објаснила доаѓањето во црква и почетокот на точката. Едноставно јас не сум таков верник. Помислив едно време дека за да сум верник мора да ја знам Оче наш. Па потоа ми текна дека ја знам. Знам и сега да ја кажам наизуст.

`` Оче наш, кој си на небесата,
Да се свети името Твое,
Да дојде царството твое,
Да биде волјата твоја,
Како на небото, така и на земјата;
Лебот наш насушен дај ни го денес
И прости ни ги долговите наши
Како и ние што им ги проштеваме на нашите должници,
И не не` воведувај во искушение
Но избави не од лукавиот.

Амин!``

Ете ја знам. Си ја кажав во себе. Многу работи знам, иако за некои мислам дека се и непотребни. Непотребно зафаќаат простор во мене. Непотребно. Го чекав отецот да проговори иако почувствував дека ќе му треба повеќе време за да ми одговори но ако, јас бев одлучена да почекам. Навистина ми беше важно да знам кој е. Или навистина ми беше важно да знам кој мисли дека е. Отецот конечно се огласи.

- Јас сум, јас сум оној кој илустрира вистини, оној кој свони во ушите, оној кој трепка во очите, ете тој сум – ова ми го рече па подзастана.

Речиси и се насмевнав кога ова го слушнав. Дури и мислам дека реагирав некако. Но неважно. Сега е неважно. Јас побрзав да му одговорам.

- Претерувате оче, претерувате. Тој за кого што зборувате мислам дека го викате Бог, а вие не сте тоа. Тој за кој што зборувате, знаеме дека не постои или ако постои е далеку од мене, од вас од овде воопшто. Значи повторно ве прашувам – кој сте вие оче? Се изедначувате ли со секоја вистина, и со секоја лага како мене, пулсирате ли рамномерно или испрекинато, еруптирате ли додека разговарате со и за светците? Тоа, вашето говорење не е сепак дискусија. Но за

дискусија се потребни двајца. А вие сте сам. Сам сте. Вие говорите а тие не ве ни слушаат. Си зборувате сам со себе. Се залажувате оче. Се залажувате! - направив овде кратка задршка на здивот за потоа повторно да експлодирам со сиот свој жар и пламен.

- Како мене ли сте оче или сте нов вид, нова врста, семоќен сте можеби? Мислите дека сте семоќен? Семоќноста не постои, Семоќноста не постои ни како збор а камо ли како дејство. Вие не знаете ни да го протолкувате тоа склопување на буквите. И конечно ќе ве запрашам оче, сакате ли да бидете како мене? Не морате да ми одговорите, зошто јас го знам одговорот. Јас го знам.

Повторно направив мала задршка на воздухот зошто мислев дека во тој момент белите дробови си ја засилија функцијата па градите ми се поткреваа многу повидливо од претходно. Морав да ја избалансирам мојата внатрешна состојба зошто сакав моето стоење, мојата присутност во одајава да предизвикува мир а не немир, покрај сите гестикулации на телото и сите кажани отсечни зборови мои. Се повикав на длабоко вдишување и споро издишување и си го нормализирав тактот. Читав дека така се скривала возбудата, со начин на дишење. Па потоа продолжив.

- Знаете оче, јас можам, јас можам да си ја ампутирам душата но не и срцето, срцето си е мое и не можам да го дадам, без него би била безгрешна, а со него сум ...со него сум овде оче. Со него сум човек. Што ќе речете на ова сега оче? – сега веќе почнав да се покажувам спротивно од она што ме учеа дома- некогаш. Не бев колеблива воопшто. Не бев ниту дрска. Не бев ниту несигурна, туку напротив сосема сигурна. Сега мислам дека основната женска функција на нежност и девственост ми излета токму од ова што го кажав.

Порано како мала ме учеа дека сигурноста произлегува од молкот, но сега разбрав дека ме учеле многу погрешно. Спротивно од она што сум сега јас.

Да мамо, сигурноста не произлегува од молкот, сигурноста произлегува од говорот – го помислив ова и ја прекорив мајка ми. Кутрата таа , не би сакала да ме гледа сега ваква. Ни малку не би сакала да ме гледа ваква. Таа мислам дека би сакала нејзината ќерка да биде модел на покорност, молчеливост и послушност. Типично заостанато и недолично за мене.

Тогаш отецот ме погледна малку поинаку и малку повеќе задржувајќи ми се во очите, па откако виде дека и јас го правам истото се откажа од тоа и со раката ми покажа кон црвено

обложено столче близу до масата. Или можеби беше некое работно биро. Неважно.

Седна и тој но недоволно близу до мене. Отецот, или можеби ми се причинуваше но како да сакаше да стои понастрана од мене. Барем физички. Да, тоа беше. Отецот не сакаше да ми се доближи. Веројатно имаше некоја тенка причина која се косеше со моето убедување. Но и тоа е сега неважно. Последните мои ораторски способности не ми оставаа простор да го анализирам стравот на отецот за физичката блискост со мене, па затоа не ни го сторив тоа. Можеби подоцна. Забележав како тој зема здив, како ја криви горната усна за малку подоцна да почнат од таму да излегуваат зборови.

- Стражарам ќерко,стражарам пред твоето отварање за да не го пресретне некој и да не се сепнеш, па да запреш. Стражарам и слушам ќерко. – ми рече со тивок глас кој морам да признам дека не го очекував. Не очекував тишина. Очекував малку повеќе реакција на мојата пратена акција. Но ...

Сакав да молчам малку , но отецот ме нарече ќерка, а тоа воопшто не ми се допадна. Не ми се допаѓа да ме викаат така, дури и свештеници. Јас овде пак си ја покажав карактерната особина – избувливост.

- По ѓаволите не сум ви ќерка – викнав дури силно.
- Постар сте од мене едвај 10-тина години и можам да ви бидам се` но не и ќерка. Јас од овој момент сум ничија ќерка, не сум ни ќерка. Не сум ни родена, никогаш не сум ни била. За да се родиш треба да си нешто, создадено од некого, а јас сум сопствена креација, сопствена креација со грешно срце. Но го имам – извикувам речиси на сиот глас, свесна дека некој веќе ме слуша. Да, сега веќе бев свесна дека некој овде ме слуша. Ме слуша и се замислува после секој мој кажан збор. Знаете, јас знам да ги ковам зборовите. И да траат. Тоа сама го научив. Морав. Таков ми беше животот.
- Во името Божје немој престани, ветувам дека нема да ти се обраќам така – тој се обиде да ме смири, иако беше мошне неубедлив.

Мислам дека најмногу му пречеше што моето викање се слушаше. Го слушаа веројатно и другите како него. А не знам дали ги имаше еден, двајца или повеќе. Заборавив кога влегував да ги погледнам, заборавив да ги пребројам.

- Така е подобро, подобро е кога ветувате оче, ме принудивте да се насмевам ветувајќи ми. Кажете ми оче, можете ли вие да пресметате кога ќе експлодирате, оти јас тоа го

можам, можете ли и во изолација да помислувате на џем од сливи и да си ги лижете слатко прстите. Јас и тоа го можам. И многу сакам џем од сливи, многу. Оче, жалам што ќе го речам ова овде и жалам што ќе го слушнете ова овде, но тоа е .. Вашата врста умира, останува само името, а не и видот. Вие сте жртвувани единки од самото раѓање. Жртвувани единки. Наизуст кажаната „Оче наш,, мислите дека ве оправдува, дека брише се`? По ѓаволите не. Не е тоа можно-мојата дрскост раснеше од збор во збор и досега се разви доста, доста длабоко. Од еднаш заборавив да бидам учтива и прибрана до одредено ниво. Но некако како и да не ми беше многу важно тоа овде иако свесна бев целосно каде се наоѓам. Некогаш сметав дека овде треба да се биде покореник кон сомилоста Божја. Дека овде мора да се има поинакви вредности кон изговореното. Дека овде мора и само мора да се има некакво ниво на почит кон храмот. Но сега дознав дека најпрво треба да се има почит кон луѓето. А, не сме сите само луѓе, не има и многу повеќе од само тоа. Некако чекав отецот да почне да ме напаѓа, да почне по негово да ме вразумува, да ми кажува што треба а што нетреба. Чекав всушност само да почне, иако знаев дека

почна со самото мое влегување, но сепак јас сакав многу повеќе од само почнување.

- Предвидлив е твојов напад, но зошто мене? Зошто овде? Можеше да го сториш ова и на улица – тој се обидуваше да ме одврати од сето ова, како да насетуваше дека пред себе го има новиот знак, наместо оној од левата рака. Наместо оној на кој му се покорува. Се покорувам и јас, но јас и грешам. Свесно грешам за потоа да се покорам.

Морам овде да признам дека сето ова и на мене ми беше помалку или повеќе тешко. Тешко ми беше ова ораторство на моменти, иако на моменти сето ова го изведував дури и премногу лесно. А сега тешко ми беше што отецов мисли дека јас дојдов да се исповедам. Тешко ми беше и што мисли дека јас сето она мое напишано во писмата немам на кому да го кажам. Тешко ми беше што оставив впечаток дека фокусот е свртен само кон мене, а не кон двајцата. Можеби и помалку кон мене, повеќе кон него. Тешко ми беше и што отецов не си го препознал сопственото бreme досега, а уште помалку си го препознал сопственото спасение сега. Тешко! Толку тешко што за миг ликот ми доби тажна гримаса, а очите ми се наполнија со малку солена течност. Мислев дека ќе заплачам.

- Не дојдов оче за да се исповедам, не знам ни зошто дојдов. Вие ме довлечкавте овде, и кога сум веќе тука можам да зборувам а вие да ме слушате. Можам да ви зборувам вам. И не те персирам повеќе туку почнав да им се обраќам и на светците. Твоите светци. И овде можеш да ме слушаш и да молчиш, а таму некаде, таму некаде нема да го носиш епитрахилот на себе. Таму некаде нема да бидеш само отец, поп, туку ќе бидеш и човек – тагата ми прерасна повторно во дрскост а дрскоста набрзо стана сигурност во намерата. Сигурност во намерата да се помогне. Затоа што кога се прима туѓиот грев во себе е некоја врста, вид или слично на покажување љубов, сомилост или пак само едноставно твое/мое мачеништво.

Отецот сега имаше навистина збунето лице. Нему не му беше сосема јасно зошто моите зборови се вакви, зошто јас ги изговарам вака, а на крај зошто тој ги слуша и ги прима исто како молитвите. Нему не му беше јасно зошто размислува како би можел да ме слуша и кога јас не би зборувала. Нему навистина не му е јасно. Но барем мене ми е јасно дека тој во овој момент има двојба во себе.

- Ох....- изустува тој и крикот треба да ми е показател на збунетост, на незнаење што да се одговори, на почеток.

Извик па молк. А на мене толку ми требаше за потврдување на почнатото. На започнатото.

- Можете ли оче да го одврзите својот подврзан речник, да го напуштите својот извежбан тоналитет, да заминете од својот веќе одамна идентификуван свет и да бидете нешто друго, некој друг. Ова и на себе си го поставувам како прашање. Можете ли оче? Можам ли оче? – јас повторно му се нафрлам како некое крволочно животинче кое му се нафрла на својот плен во екот на својата најмоќна глад.
- Ќе молчам – ми одговара тој без некоја заинтересираност да одговори.

Но јас продолжувам со прашањата кои како циркуски ножеви летаат на сите страни, погодувајќи – за разлика од циркуската претстава. Јас продолжувам со прашањата, но сега веќе извежбана како да го добијам она што можеби и го посакував од самиот почеток на нештата, изолирајќи ги само писмата и мојата душевна болка.

- Не се развивам како дејствие најдобро баш, а ни како отварање. Тешко ми е пред непознат. Сакате ли да ми го кажете вашето име оче, полесно ќе ми биде. Молам со понизност – повторно прашав, иако мислев дека ќе му треба подолго време за да одговори.

- Имен, името ми е Имен – добив покорен одговор, и се насмевнав.
- Добро отецу Имен, знаеш ли да плачеш? Плачи те молам. Те молам плачи како некој најживеан човек, како некој со 100 тина гревови, како некој неправеден и завеан од чудни снегови, црвени снегови, снегови на страста. Плачи отецу Имен како да имаш белодробно заболување кое ти го онеспособува дишењето и те запира. Плачи за да плачам и јас. Ме слушаш? Ме слушате? – јас повторно викам, речиси повторно на сиот глас. На сиот убав мој глас.
- Да, да јас те слушам – одговара тој, без ништо во гласот. Само тој.
- Тогаш? – сакав само да го продолжам неговото одговарање на моите прашања.
- Смеам само да слушам и да простувам – тој со сигурност во гласот, и со делумна строгост, која му беше дозволена од самата негова облеченост во мантијата.

Свештенството зарем дозволува строгост? – си помислив само за себе.

- Повторно мислиш дека си Бог? – јас помалку се насмевнувам покажувајќи му ја и ироничната моја страна.

- Но не си. Јас не дојдов да ми простиш, ниту пак само да ме слушаш, ниту да ми простите па и да ме слушате. Не помисли дека дојдов за да бидеш човек после којзнае колку време – му се обратив со директен поглед во неговите костенливи очи, навестувајќи му ја намерата. Прв пат вистински му кажав зошто дојдов. Прв пат јасно му кажав се`. Прв пат почувствував дека мојот повик е и нечив друг повик. Прв пат силно почувствував дека имаме иста точка. Мојата е во ташната а неговата овде.
- Не! Човек сум и вака – одговара тој поместувајќи се од столчето и погледнувајќи си ја левата дланка која сега веќе е испотена од стискањето на крстот. Јас го забележувам и тоа.
- Половичен – се смешкам, клатејќи ја главата.
- Доволен – тој со потврден одговор за кој ни сам не верува дека е така. Но ако, го оставам вака за да може потоа сам да си побара прошка од себе. Заради овој одговор.
- Не ова е само твоето бесно тлеење, а јас, јас сум благословена што можам да зборувам гласно. Ти отецу Имен си обезглавен, но јас ти го гледам ликот. Убав си за отец. Убав си отецу Имен. Смеам ли да ти го допрам лицето? Смеам нели. – ова повеќе беше реторика отколку

само прашање,но почувствував огромна желба да го сторам тоа. Не знам, но досега во ниту еден момент не го посакав физичкиот контакт со таткото се досега. Набрзина станав од црвено обложено столче и веќе бев пред него.

Значи станав од столчето набрзина, му пријдов од таа страна на работната маса или што и да беше тоа многу малку се наведнав и ги пружив своите дланки кон неговото зачудено лице .Таткото Имен веројатно сеуште не беше свесен што му се случува па седеше така дури и без да дише. Јас со своите мали дланки го допрев по лицето.Чуден допир без опирање. Конекција. Прво со десната му го допрев левиот образ а потоа со левата рака десниот образ. Го допирав нежно и пополека. Морам да признам дека ова досега не сум го правела. Не мислам на таткото, мислам на нежноста со која го правев сето ова, а знаете јас сум груба.

Мислам дека со оваа нежност, со ваква нежност би го допирала само своето неродено дете. Да токму вака. Како да допираш капка роса. Како да допираш виножито или пак копнеж. Наеднаш сетив дека рацете почнаа да ми треперат, а силата во телото почна да ми попушта. Срцето? Срцето не си го чувствував сега, но сигурно беше посилено.

Замижав за миг и го допирав без поглед – онака како што слеп допира обидувајќи се да ги запамети контурите, формите.

Навистина отецот Имен имаше убаво симетрично лице. Да бев вајар сигурно дека ќе посакав да во извајам. Но не сум. Уживав во сето ова. Уживав во овие малечки мигови. Уживав бидејќи почувствував топлина на неговиот лик, која не беше баш занемарувачка, 38 степени од прилика. Знаете, некоја топлина можете да ја игнорирате или пак занемарите, но оваа не. Јас оваа не можев. Мојот допир, допирите му годea на отецот Имен, сигурна сум во ова, но тој како да не смееше да го покаже тоа. Разбирливо нели. Тој е отец свештеник, а на нив им е забрането да чувствуваат (вака и овде). Забрането им е да споделат чувства. Тие се војници кои никогаш не биле во војна. Тие се сакати војници. Но мојот допир е нежен, моите допири се нежни, топли или можеби најтопли. Сеуште го допирам по лицето, а сакав и на друго место. Сакав да му ги допрам и усните, но тоа ќе беше премногу и за мене. Да, тоа беше мојата скриена желба која се роди сега. Сакав да видам дали усните му се меки иако кажуваат тешки зборови. И,тогаш под усвитеноста на моите допири тој се сепна и замрда под нив. Се сепна речиси станувајќи од столчето, помалку грубо ги зема моите раце во неговите и ми ги склопи онака како што би требало да се склопат кога се кажуваат некои зборови и ми ги приближи кон градите, нежно оставајќи ги таму.

- Те молам, не е дозволиво – ми рече на многу мирен начин иако јас сакав да биде начинот бунтовен.

Ми требаше мала бунтовност, револт или дури и ароганција од таткото Имен за да можам повторно барем малку да го повишам тонот. Но таткото или неговото поголемо искуство од моето, тоа не му го дозволуваше па затоа тој сеуште беше така кроток. Јас секако продолжив со исто така посмирен тон следејќи го него или сеуште под впечатоците од мекоста на неговите образи.

- Те молам јас тебе. Те жртвувам татку, зарем не можеш да видиш дека те жртвувам. Те жртвувам таков, тивок, помалку разгневен, но сепак тивок. – му реков сосема мирно и се вратив на столчето говорејќи му свртена со грб.

Седнав повторно во истата положба како и претходно преклопувајќи ја десната врз левата нога, завалувајќи се удобно (онолку колку што црвено обложено столче ми дозволуваше), и го погледнав очекувајќи да проговори.

- Зошто го посакуваш моето пропаѓање? – тогаш таткото ми се обрати на начин кој иницираше сфаќање на она што всушност се случи, на она што всушност се случува овде и сега.
- Можеби е правилно вака - го исправам во говорењето, зошто концептот на прашањето не ми се допаѓаше:

- Зошто го имаш моето пропаѓање? А јас ќе одговорам вака:
Затоа што мојата помош е и твоја помош. Затоа што
можеби твоето пропаѓање е твое воздигнување. Можеби
твоето воздигнување е и мое воздигнување. Давај за да ти
дадам. И обратно. Вие мене, ти мене, јас тебе. Чиста сметка
дури и овде – се насмевнувам зошто знам дека
математичката дарба во моментот помалку и ме
ослободува. Ме ослободи!

- Моите умртвени нерви не реагираат повеќе – речиси
мрзоволно ми одговара отецот, погледнувајќи ја Библијата.

Којзнае, можеби му здосадив но не можев тоа никако да му го
прочитам од лицето. Тој слабо гестикулираше со лицето за
разлика од мене. Ете, си помислив тоа е увежбаност. Тој дури и си
го извежбал сопствениот лик, а јас – не благодарам. Јас сакам да
си го покажувам лицето секогаш. Ликовите на лицето.

- Твоите нерви допрва ќе реагираат – му довикнав, а мојата
сигурност во настапот повторно беше на прво место. Се
смешкав вешт,о свесно кокетирајќи со моментот. Не со
отецот туку со моментот. Запамтете – со моментот!

- Не мора да го криете погледот отецу, слободно погледнете
ја Библијата. Па дури и јас ја имам читано. Да, дури и јас.
Ги знам дури и десетте Божји заповеди, знам и делови од

неа. Го знам и почетокот – реков и почнав да цитирам: `` Во почетокот Бог ги создаде небото и земјата (1.Мојс.1.1)`` - реков а потоа продолжив, но ме создаде и мене отецу. Ме разбирате? Ме создаде и мене, но не како име. Не само како име, ме создаде мене како дејство. Како акција. Како одговор на расположение можеби. Знаете отецу, се сомневам малку околу сето тоа. Се сомневам околу создавањето според расположение. Сите ние создаваме богови. – реков и застанав за да земам здив, а и грлото ми беше ужасно суво што во исто време почувствував неодолива потреба за течност во мене.

- Зошто си подбивна – ме праша тој повторно безизрзано.
- Зошто си достиген – одговарив јас смешкајќи се.
- Отецу жедна сум, би можеле ли да ми донесете чаша со вода? – го запрашав.
- Секако – ми одговори и побрза да излезе.

Останав сама. Или можеби не. Сеедено, но не и занемарливо. Наеднаш ме зафати некој страв. Си помислив: Што ако згрешив? Што ако згрешив за себе па сега грешам повторно но за друг? Што ако навистина не можам да поминам преку сопствениот живот? Писмата сеуште се кај мене, а со тоа моето поминување тапка во место. Си помислив дека ми треба многу повеќе од само ваква

конекција, многу повеќе од само вакво поврзување, и конечно многу повеќе од само ваков разговор. Разговорот мора, мора да се движи во насока на стрелките на часовникот, иако не му верував на ова проклето време. Јас, не! Значи разговорот мора да протече како крв, како топла црвена крв. По гаволите, мора да сум убедлива и сигурна. Мора да сум поубедлива и посигурна. Животи впрочем не се поминуваат туку така. Јас знам факти, но и тој исто така. Додека монологот во мене си протече, јасно поттикнат од моменталниот страв отецот се врати со стаклен бокал и две чаши. Го остави на масата, а потоа ги наполни чашите. Една ми подаде на мене а другата ја зема за себе. Можеби недоволно бев самосвесна но разговорот исцрпуваше, поготово што крајниот резултат сеуште ми беше несигурен. Се напивме од водата, јас својата чаша сеуште ја држев во левата рака, кога тој се огласи.

- Зошто имаш рефлексивно настапување. Не умеам да те слушам тебе. Оди си. – сега отецот Имен избувна, но се воздржа од било какво гестикуирање. Беа тоа само зборови. Чисти зборови од неговата недопрена уста.

Во неговиот глас речиси и препознав бес а тоа секако ме израдува повеќе од било што. Го посакував ова. Ох, колку го посакував ова. Ова ми беше некој показател за отварање. Исто како наутро цветот почнува да се отвара под првите сончеви зраци. Исто така. За

малку дури и ќе се насмевнев, но не – одолеав на искушението насмевката прва да ми излезе. Прва пред зборот. Сакав да се разбеснам. Се двоумев дали да се разбеснам. Па сепак.....

- Начинот на слушање ти е неефикасен, но на говорење: тој е подобар, неумислен, единствен. Зошто си уште неподносливо лојален татко. На кому си? На кому? – речиси и почнав да удирам со раката на масата, на истава маса на која мирно лежеше Библијата. Истата онаа Библија која тајно, но сосема јасно ми велеше : не го чини својот ерес поголем.

Потоа ја повлекох раката малку срамејќи се пред светата книга. Кришум погледнав пак кон Библијата која мирно лежеше на масата и како да сакаше да каже `` мене никој не може да ме помести од овде``. И навистина јас не можев да ја поместам. Ми беше страв сиот свој бес или гнев да го насочам со само еден допир таму. Не, само неколку мига немо гледав во Библијата. Тогаш таткото се огласи а јас помалку изненадена од сето тоа. Веројатно сега повеќе би ми годело комуникацијата со листовите хартија.

- Ова ли е твоето финале? Ова ли го викаш ти исповед? Ова ли сакаш да е исповед? Треба ли полека да се слечам? Треба ли? – тонот кој сега излезе од устата на таткото веќе

од мек и топол полека станува груб, пецка, пече и можеби и боли. Но за жал го боли него – отецот. Трансформацијата од себе еден во себе друг почна.

Тој стана цвет! Колку убаво откритие!

- Не сеуште. Ова е само јужно од капелата. Почекај ќе има уште, ќе има и северно . Јас имам време. Имаш и ти отецу Имен. Ќе знаеш кога ќе треба да се слекуваш – јас полека го смирувам покажувајќи му ја насоката на движење, на придвижување. Не сеуште. Ќе знаеш кога ќе треба да го сториш тоа.

Тогаш отецот ме погледна. Тогаш отецот навистина ме погледна. Во друго место или можеби во друго време погледот ќе ми годеше, дури и ќе го почувствував на себе како нежно допирање, разобличување на моето во мене, дури и можеби ќе ми беше мило што тој човек ме погледна така, би рекла и ме виде така, но сега истовремено чувствував страв, болка и знаење за крајот. А краевите болат. Но болат само додека дојдат до почетокот. Понатаму еднаквоста помеѓу крајот и почетокот се гледа.

- Имаш насолзени очи – ми вели тој загледувајќи се во огледалото кое го здогледа кај мене во оваа фаза на психичкиов дуел.

- Имам насолзени очи – одговарам а помислувам всушност на тоа како речиси секогаш ми се такви, можеби уште од времето кога го почнав првото писмо. Уште од тоа време. Среќно или несреќно.
- Имам убави очи – ми вели тој повторно погледнувајќи ме онаму каде што највеќе боли, онаму каде што највеќе ме боли. Онаму каде што е недостапно уште од времето на првото писмо пак. Несреќно време сепак.
- Имам еднобојни очи- одговарам преправајќи се дека не го разбираам и продолжувам : Зошто немаш насмевка отецу Имен? Зошто, зошто си зафрлен на сосема друга страна, на страната на не перверзноста, благовремено означен како еднокрилен ангел. Знаеш отецу, со едно крило дека не се лета? Не можеш ни да си ни вamu ни таму. Зошто си истурен, зошто си во сребрена боја, зошто си само случајно заветен по гаволите отецу – јас, девојката со огледалести очи за него повторно викам погласно од вообичаеното.
- Работите, другите работи и се нешто е склоно кон друг пристап, и понекогаш е нужно еднаш да си на спротивната страна. Но ете, ти си ми личност во предвид, која напнатоста ми ја врами и тоа во подготвителна рамка за

напад – тој, отецот е веќе со реален пристап кон она што го говори. И сега веќе јасно знае што ми говори.

Тој – цвет!

- Најди го мојот вид на љубов отецу Имен и следи го – речиси нежно му изустувам , како да му се обраќам на некој друг, а не на отецот на кому пред само некоја минута му врескав во лице. Во убаво симетричното лице.

Не би можела да љубам отец, тоа е толку погрешно, па дури и површно, извртено и неегоистично. Не би можела да љубам отец, би го фрлила вон неговите категории и не би можел да биде отец. Да, јас со сигурност велам дека не би можела да љубам отец.!

- Задушуваш со реченициве – тој вели со тон- показател за покајување за отварањето, за почетокот на отварањето.
- Ослободувам – одлучно и отсечно се изразувам. Знај така. Во повеќето свое време знај да бидам и одлучна и отсечна. А во остатокот од губриште од време сум колеблива. Но само тогаш.
- Мислата на некој реагира на составот, твојата е од некој цврст состав па ме удира по глава – отецот Имен.
- Можеш! – јас станувам од столчето и одам близу до прозорецот покривајќи си ги очите со раката, како да сакам да се сокријам од гледањето.

Ова е смешно дури и за мене. Смешно е дури и за целата моја природа. Од толку гледање голотии никогаш не сум се сокривала, но сепак оваа инстинктивна реакција му ја препишувам на тешкото слекување. На почетокот да се биде човек во вистинска смисла. На човек со грев. На само таков човек. Човек како апсолутна вистина на она што му е дадено за да биде човек. Од таму моето покривање на очите првенствено само како миг а потоа веројатно и како состојба. Овде би требало да се запрашам: дали ќе можам да го издржам гледањето откако ќе помине слекувањето. Дали ќе му се поклонам на ова свое убедување дека сум посилен од порано или само потклекнувам на моменталниот порив на енергија во себе. Или можеби бесна енергија во себе. Вистинска енергија во себе.

- Што? – ме праша тој со чудење, иако мислам дека го насети мигот. Мигот или времето што следи потоа. Време!
- Можеш да почнеш – без и воопшто било каква надразливост му го реков тоа, па продолжив.
- Слечи го од себе епитрахилот. Сега можеш.- му велам сеуште покривајќи си ги очите.

Отецот тогаш стана, но не за да се слече, туку да си ја протресе главата и да погледне во иконата на која многу свесно и го беше завртел грбот додека зборуваше со мене. Тоа беше икона на Свети

Василиј. Наеднаш си припомнав на едно негово зборување ``Што е зборот за слушање, тоа е иконата за видот.`` Нивна работа си помислив. Ионака стоја резервирана пред тоа. Моето разбирање можеби и се коси, стои искривено наспроти нив, но не сум сигурна колку ќе стои наспроти него или пак на крајот ќе го прифати моето. Моето разбирање и не ги разбира десетте Божји заповеди – декалогот. Но јас избрав така. Затоа и сум човек впрочем, девојка. Моето разбирање најмалку го разбира ``Не почитувај никакви идоли``, од проста причина што самите икони можеби и го насочуваат обожувањето на идолот на нив. Ха, смешно. Но и разбирливо. Моето разбирање ми вели и дека храмот е неделлив, дека сите ние можеме да бидеме овде или надвор. Да надвор , со внатре во срцето. Разбирање! Внатре во срцето. Но ова е само моето разбирање, затоа што и јас сум света, и јас чувам Бог, и јас му се поклонувам на тој Бог, секој ден, секоја проклета ноќ сама. Можеби дури и сум апостол. Сигурно сум апостол затоа што имам задача, која директно и се поклонува на мојата наредба. А, сите луѓе се создадени со задачи. Сите сме апостоли! Размислував јас со помалку затворени очи.

Молкот мој траеше се` додека отецот Имен не прозборе. Речиси неколку минути. А потоа:

- Од некои луѓе се прават соништа – рече и повторно седна.

- Од мене се прават кошмари – реков потргнувајќи ја раката од очите, но не целосно.
- Погледни сега подлабоко во својот исход, во исходот. Ајде погледни. Можноста за промена е твојата цел? –отецот скоро да се насмевна, но иронично. А јас мразам иронија. И го мразам почетокот. Многу!
- Влезени сме во хаосот. Влезен беше во хаосот отецу Имен. Полека бегаме од куповите безредие – јас сосема полека ја тргнав раката од очите иако не очекував ништо поразлично и седнав повторно но сега поблизу до него, поместувајќи го столчето.
- Ќе ми одговориш? – тој ме праша небаре очекуваше истовремено одговор.
- Не нема – јас уште поупорна, и поотсечна.
- Во меѓувреме има луѓе што ме бараат мене, токму мене- тој сега со глас воден од сигурноста
- Во меѓувреме има и други луѓе кои чекаат да станат луѓе – јас, водена од реалноста. Мојата негова реалност.

Во нашиот разговор веќе се чувствувавше некоја напнатост, некое двоумење, некој вид на борба, борба во која се знае кој победува кој губи. Губи губитникот, а победуваат победниците. Таква борба , но само без црвена боја. Овде бојата беше бела, невино бела.

- Можеш ли да ме разбереш? – ми вели.
- Можеш ли ти мене? – му враќам.
- Дилема е, всушност дилемата е : дали ветерот умира – вели тој како да раскажува приказна.

Опако раскажување. Погрешно. Приказните не започнуваат со дилеми, а најмалку со прашања. Приказните започнуваат со започнувањето. А овде го има од самиот почеток.

Овде јас не можам да издржам а да не се насмевнам, дури и да се насмеам со глас. Си ја покрив устата со десната рака како што правам секогаш и речиси една минута се кикотев за потоа да продолжам, да продолжам.

- Кој е кој сега?- сеуште смешкајќи се го прашувам. Знаете отецу Имен, сеуште ви се обраќам со отец но само уште малку. Знаете Отецу Имен, храмов е народот, а народот сум јас. Јас сум ти дар на спасението. Не опирај се. Не опирај ми се. Погледни ме, зарем се сомневаш дека и јас имам свој храм. Погледни ме во очи и кажи ми дека не е така. Можеж ли Отецу Имен? Можеш ли?
- Во твојот ум стои совршен план и не ја знам причината, сеуште не ја знам причината, за настанокот на сето ова – тој сеуште збунето ми одговара, но сега потполно свесен за сето она што му го кажав.

- Проста е причината. Човек да (о)стане човек- му го нудам заклучокот на дланка или пред лице. Сеедно, треба само да го земе во себе.
- Човек сум- ми вели тој и се побунува со изглед на маченик кој ја трпи својата најголема болка - спознанието за измачувањето
- Не си, и поради некои глупави и нерзабирливи причини за себе имаш некои емоционални тешкотии. Грешно толкуваш, правиш комедија од твоите соништа, од твојот сегашен сон – јас како да му се смеам во лице.
- Правам реализација од моите соништа, од мојот сон. Херои го спасуваат светот –тој речиси присебно, но не му поверував.
- И жени, и жени – јас сосема сигурно.
- Но јас можам да ти помогнам – тој станува и прави круг околу мене сакајќи за момент да ме допре, но не го прави тоа туку седнува повторно – јас сето тоа го гледав со зголемено внимание. Тој сакаше да ме допре.
- Не, јас можам да ти помогнам на тебе Имен- го погледнав во очи, сакајќи всушност да му кажам – овде јас сум помошта.

- Премногу е доцна- вели тој со лик кој има изгубено многу во животот, многу од животот. Знаете, оној израз на рамнодушност кога веќе од се` си се откажал. Речиси од се` и си оставил да минува крај тебе.

Овде го продолжуваме разговорот како да сме помирени со она што ни се случувало, но јас не го занемарив мигот. Смирени.

- Доволно е рано. Напредуваме и во ветувањето, гледаш ли. Јас си ветив своина. Ќе го исполнам тоа – јас.
- Можеби, но ме доведуваш до подбивање, јас сум ти само можност – тој.
- Продолжуваме вака, сакал или не Имен.
- Зарем мора.
- Зарем дозволено ти е да прашаш? Зарем не те учеа на понизност некогаш, на покорување, дури и на себенегирање?
- Тоа, не` учеа некогаш.
- Далечина и далечини.
- Молам?
- Ништо, само амбивалентни чувства ми се врткаат сега. Сега. Сега како време. Сега и како невреме. Мислам дека следна е мантијата.

- Заминувам и можеби мислам дека твоите напори се и искрени или премногу добро глумиш, којзнае.
- Мантијата- заповедај ја.
- Добро – ми се покори како кога се покорува на молитвата .
- Моите напори се внимателни и реални Имен.Зслужувам барем пет од пет награди за постигнатото.
- Ме донесе лице в лице со некоја магична атмосфера.
- Ако немаш сон нема да сонуваш Имен. Нема. А ти имаш сон , имаш нели?
- Задржи го ова победничко чувство те молам. Задржи го ова чувство дека успеваш.
- Зошто?
- Затоа што гледај ја слекувам мантијата – застанува тој пред неа,за да може да го види буквалното негово слекување.
- Сеуште работам на твоето создавање , работам и на создавање на врската помеѓу нас, на конекцијата – јас речиси незаинтересирано.
- На исповедот?
- Не верувам во тоа.
- Зошто?
- Исповедите лажат.
- Лажат луѓето.

- Лажеш и ти.
- Денес сум ти предизвик.
- Не , денес си ми лесен плен.
- Земи или остави тогаш.
- Би била будала ако направам едно од тие две.
- Тогаш?
- Тогаш не ја губи искреноста, не биди од оние кои лажат клекнати.
- Но јас сум отец.
- Беше, зарем сеуште мислиш така?
- Не сум сигурен веќе. Проклето не сум сигурен веќе.
- Го имаш моето признавање, што сакаш уште. Вино и десерт? Крв? Во путир?
- Можеби солзи сакам.
- Но ова не е служба за причесна, не е.
- Таму не плачат – си заборавил. Толку од твоето свештеничко минато.
- Што сакаш уште?
- Среќа која треба да биде признаена- ете тоа го сакам.
- Треба ли да бидам тогаш благодарен? Да им се препуштам на сите задоволства? Треба ли? Но прво да те запрашам

нешто: Каде е твојата вистинска љубов? Се крие ли таа некаде? Ја криеш ли неа некаде?

- Секако. Секако дека ја кријам. Во писмава ја кријам. Ја сокрив. Напредуваш Имен. Ти зборуваш. Но зборувај веќе еднаш во прво лице, по гаволите зборувај – јас пак со мојата дрскост.
- Зарем магијата да ја префрлам околу себе, зарем да го заборавам мирисот на темјан. Зарем толку брзо?
- Да! – му одговарам отсечно строго мислејќи на да како конечно од одговореното, како апсолутна вистина.
- Но, зарем нема да биде тоа судир меѓу моите обврски и желби.
- Кои обврски Имен, па ги немаш повеќе.
- Зарем за олку кратко време треба да добијам на интензитет и да се оддадам на страст? Зарем да се поклонам само на атрактивност?
- Ха, страст? Велиш страст. Но што е животот ако не е страст? Што е твојот живот во суштина Имен? И не мораш да се поклонуваш зошто веќе ти се клањаш на тоа. Веќе кажуваш во себе дуги молитви освен ``Оче наш``.
- Но го сакав само привлекувањето на мирисот од темјанот.

- Си заборавил што си сакал . И да си го сакал тој мирис, тоа беше досега, а од сега знаеш дека настрана постојат и други мириси. Многу други.
- Твојот на пример.
- Мојот на пример, но тој не е за твоето сетило.

Мојата суетност и комплексна женска дрскост со уште поизразена привлечност ми дозволуваше да зборува се` што сака.Можев да се смеам. Можев и да плачам. Можев дури и да стенкам и да глумам оргазам. Јас во овој момент можев се`. Дојдов со писма, дојдов со напишани и испишани животни писма а ќе си заминам со многу повеќе . Ќе си заминам со многу, многу повеќе. Ќе си заминам со цел еден свет. А тоа е многу. Доволно многу.

- Зошто? – ме запраша зачуден од одбивањето.
- Нема зошто, има само едноставно не. Јас и не сакам да објаснувам. Ти велам само не, и тоа е доволно.
- Зарем огнените чувства да ги потиснам. Па и ти си жена.
- Но не твоја, ти си имаш. Дозволено ви беше тоа. Една. Единствена. – и овде јас веќе можев се`. Тотално се`. Колатерална штета или извојувана добивка. Второто. Своина!
- Тогаш зошто?
- За да заживееш.

- За да заживеам? А што правев до сега?
- Бараше свет.
- И го имав.
- Го немаше никогаш, само го посакуваше. Има тука разлика.
- Вознемируваш.
- Не, те вознемирува фактот што никогаш не си бил тоа што си бил. Те вознемирува тоа. Проклето те вознемирува тоа како што мене ме вознемирува што никогаш не сум била ``најмила негова``.
- Ќе експлодирам- Имен сега си ги покри прво очите а потоа и устата како да сака да премолчи нешто. Да ми премолчи нешто.
- Нема, само ќе прозбориш.
- Признај дека глумиш.
- Никогаш.
- Тогаш признај дека играш романса.
- Никогаш.
- Но нема да ти простам.
- Ќе ми прости некој друг. Ти не простувааш веќе – му се насмевнува искрено.
- Но имаш гревови.

- Сега имаш и ти. Двајцата имаме Имен. Ти си гол. А јас ти помогнав. Јас сум одамна гола. Присуството говори, лагата се набљудува, а сидовите се рушат (и) само со чекање. А јас чекав Имен, долго чекав. Времето не` нагризува Имен, не дроби, а замисли јас сум карпа а ти – песок – му реков и ја задовољно ја проголтав огорченоста која мислам дека се таложеше низ сиот овој разговор.
- Тогаш, избриши ги. Избриши ми ги гревовите , стори го тоа. Ќе признам. Ќе признам дека знам да љубам. Ќе признам дека моите среќни паузи допрва доаѓаат. И дека сега веќе го очекувам неочекуваното. Ќе речам и дека често пати ова го замислував и обмислував чекајќи некого. Некој како тебе. Некоја како тебе. Ќе признам и дека сета возвишеност ми исчезна, и дека сега се осеќам ниско, живо. Да живо. Многу живо. Ќе проговорам и за тоа дека оваа приказна не е приказна, туку живот а мојот живот допрва почнува, ќе признам дека грешам дека сум грешел, само избриши ги те молам. Сите до еден –овде Имен веќе ги пушти своите први солзи надвор од еден а внатре во другиот свет. Мој. Негов. Наш!
- Знаеш, омразата не е неискористена љубов, не е. Омразата е омраза. Само тоа. Не верувам за себе дека ќе го изменам

светот, но знам дека ќе ги променам луѓето. А, ја имав
можноста да сменам досега многу животи, многу , многу
животи , но јас го одбрав твојот. Дали сега ти е јасно
зошто? Дали ти е јасно зошто Имене? Не успеав јас, но ти
успеа. Или можеби успеав и јас. Те сменив тебе. Ти си
човек. Човек Имен. Не ти зрачам повеќе само како изгасена
свезда. Сега ти зрачам како сонце, како топлина. Како свет
во светот.

- Ја повраќам својата досегашна јасност, и не постапувам со
половина мозок. Веројатно ова е успех. Малку зборувам но
многу чувствувам. Се` чувствувам. Да.
- Те слушав од самиот почеток Имен. И ти мене. Се
слушавме. Ние не разговаравме за Бог-от всушност, ниту
пак за богови. Ние разговаравме за нас. За сите нас. Во
човековата свесност не е се` беспричинско. Тој не е
беспричински. Си го создал со причина а исто така и го
уништуваш. Ќе го уништам. Знаеш, мудроста не се
експлоатира, не се ни обликува. Таа се следи. Само речиси
секогаш следиме погрешни правци. Но готово е со тоа.
Готово. Во мојата постела сеуште има соништа Имен. Има.
И ќе има. Иако во мене ги носам петте писма, но неважни
ми се веќе. Јас точката ја ставив. Јас точката ја ставив! –

реков и ги олабавив рацете до своето тело за да одморам малку, за да одморам конечно.

- Може да те прашам нешто? – се огласи Имен сосема мирно.
- Секако, затоа и сум овде – додадов.
- Нејасно ми е. Сега , сега луѓето ќе ме обвинуваат , сега луѓето ќе не обвинуваат двајцата, а сакав да те прашам :Способни ли сме ние навистина да живееме?
- Сега, сега сме способни вака ослободени , а во спротивно остануваме само отуѓени , И навистина ли веруваш дека постојат луѓе кои би можеле да обвинуваат? Навистина ли веруваш? Тоа е исто како рај и пекол. Ха, ха, ги рај и пекол. Невидени глупости, неистражени, недознаени. Пеколот е само заборав, а рајот незаборав, сеќавање ете тоа е рајот. А јас во себе ги имам и двата. Ги чувам и двата. Баланс. И ти ги имаш. И ти сега ги имаш – реков и подзастанам но само за да земам здив и да се напијам голтка две од преостаната вода од стаклениот бокал.
- Јас и ти имаме одлична интеракција, се надополнуваме. Имам и совршена комуникација сега. Примам вибрации. Примаш вибрации. Кажувам вистини. Ти се молиш. Јас си исполнувам желби. Јас ти исполнувам желби. Своина. А вербата конечно не се докажува само со жртвување, туку и

со откажување. Ние не сме само идеализирани облици на живот и постоења – реков и погледнав кон делот во просторијата на кој пишуваше ``што е зборот за слушање, тоа е иконата за видот`` а Имен само ми се наклони со главата во знак на одобрување.

Конечно двајцата зневме на што мислам и двајцата го одобрихме тоа.

- Но сето ова има историја, мислам храмовиве – ова беше неговата последна колебливост.
- Исто и ние Имен. Јас имам историја, Ти имаш историја. Ти имаш дури и храм во себе. И јас исто. Имам и јас храм во себе Имен. Имам! Од секогаш го имав.

И, понекогаш кога сите знаци ни велат стој застани, можеби и треба да се застане, но не и са се стои предолго, зошто можеш да бидеш жртва на љубов на прв поглед како што јас еднаш бев, но можеш и да бидеш жртва и на прв впечаток, како што тој беше. И, е.

Тогаш станав од црвено обложено столче, ја ставив ташната на масата, од неа ги извадив петте бели коверти, ги стиснав силно до себе, сакајќи да му покажам на Имен колку лесно го правам тоа, а потоа ги вратив повторно во ташната со безизразно лице кое

покажуваше само количина на рамнодушност и ништо друго, го извадив бележникот и пенкалото кое стоеше секогаш во него, се потпрев со едната рака на масата и почнав да пишувам :

`` Ова е ден од мојот живот кога далечината симулиранекој максимален ефект, ова е ден кој ми припаѓа. И токму затоа те оставам на вибрации. Се извинувам, не те ставам на вибрации, те ставам на безгласност. И сега јас го говорам сето она што ти не сакаше да го слушнеш.

Ние луѓето од оваа страна сме многу склони кон верување во сенешто. Наше пропаднато воздигнување, или наше издигнато проклетство – како сакаш толкувај, овие поими тебе ти се познати од книгите, мене не. И сега да кажам дека развивам сетови со тактики, без ни малку трошки горчина (во случај да помисли дека се чувствувам така). И ова е приказна , или нешто слично на тоа – со цел. Цел да те направи виновен, цел да те направи помалку видлив – невидлив. И да го имаш оној момент, кога што и да направиш јас повеќе нема да те гледам –невидлив си. И баш затоа сега комбинирам интуиција и имагинација, и ти велам крај, и тоа онаков крај со звук на добар разум. Ова е како мало откровение за мене, нешто како катализирање на болка, до степен кога ја снемума. Ќе ја снема. Ќе ја снема!

Охрабрувачки ти го отвара патот до крајот и ти велама – стигни таму безбедно и остани. Остани.

Биди, биди благсловен и на крајов, молитвите им помагаат и на оние кои имаат богови во нив....јас, јас не знам.

Слободна и своја.``

Да, јас конечно бев рамнодушна кон нив, кон напишаното и бев спокојна. Мирна. Своја.

Набрзина ги искинав двата листа од нотесот и му ги дадов на Имен свртени за да не се гледа напишаното.

Потоа го погледнав Имен со огледалести очи а тој погледот го прими исто како кога се прима причесна – гордо и одобрено, истовремено топло и со верување. Направив полу чекор, застанав пред него се наведнав и го бакнав во десната слепоочница. Потоа се завртев и преку рамо му дофрлив:

- До следниот исповед Имен. До следниот исповед – сакајќи да видам дали конечно ја запамтивме двајцата лекцијата, а тој побрза да ми одговори.
- Нема да има, нема! – спокој во неговиот човечки глас.

Тогаш за последен пат се завртев и го погледав, а тој се смееше.

Набрзина со поглед ја опфатив собата, сакајќи да ја запамтам онаква каква што беше, со сите нивни вперени погледи во црвено обложено столче, и токму како што дојдов така и си заминав –

кашлајќи од темјанот. Мислам и дека помалку псуев а дури и го предизвикав нивното внимание , зошто за прв пат сфатив дека бев вредна за тоа. Вредна сум!

Денес го спасив светот иако мојот не отиде некаде, барем не на непозната адреса со петте писма. Мојот свет сеуште го носам со себе. Исто и писмата. Јас заминав. Заминав со својот немир и стекнат мир. Конечно заминав. Но каде не кажувам затоа што ова не е приказна за мене. Ова е приказна за Имен, а и со него мора да заврши.

Имен.

Тој, Имен остана долго после мене до вечерната богослужба несакајќи ниту да дише, а сакаше барем уште еднаш взаемно да си служат со бог-от. Взаемно. Затоа уште еднаш го облече епитрахилот, го доближи до својата уста, го бакна (но не онака како што го правеше тоа порано) и ја почна молитвата:

``Благословен да е Бог кој ја излива својата благодат на своите свештеници, како миро на главата кое се слива на брадата, брадата Аронова, која се слива на полите од одеждите негови`` и застапа. Гласот не му беше воопшто ист како утрото, го позна тоа. Во него сега имаше многу повеќе боја и светлина. Сакаше да оди заедно со останатите свештеници да ја одржи последната своја вечерна

богослужба, но застава. Зошто би одел? Тој веќе не се чувствуваше како нив. Тој веќе пред своето име немаше ништо освен голо име. Само име. Имен. А тоа е најважно. Дури и името да си го слечеш. Дури и него да го покажеш онакво какво што е, какво што било. И пред да измине времето во кој тој ја покажуваше многу јасно последната битка од својата војна речиси изрипа и ја заклучи вратата од собата. Потоа се погледна со поглед кој можеби во целост ја раскажува оваа приказна и го отргна од себе толку грубо епитрахилот што дури и закрцкаа конците по рабовите. Златните конци.

Еден поглед – цела приказна.

Имен сфати многу добро дека не се живее со туѓи плуќи, а уште помалку дека не се живее дишејќи туѓ живот. Седна на столот сиот стресен од речиси кинењето на епитрахилот и зема здив. Здив за одмор. Здив за живот. Здив за повторно постоење.

Седеше така неколку минути, и кога веќе ни времето му немаше смисла, стана од столот се подисправи, се заврте на другата страна, си ги спои дланките како што го учеа некогаш и почна да го чини она што некогаш му претставуваше прва возбуда а сега му е последна.

```` Оче наш, кој си на небесата,  
Да се свети името Твое,

Да дојде царството твое,  
Да биде волјата твоја,  
Како на небото, така и на земјата;  
Лебот наш насушен дај ни го денес  
И прости ни ги долговите наши  
Како и ние што им ги проштеваме на нашите должници,  
И не не` воведувај во искушение  
Но избави не од лукавиот.  
Амин!``

Скоро и да ја прошепоте само, без никаква неподнослива  
тешкотија. Ја кажа наизуст не трудејќи се гласот да му биде  
посебно невозбудлив, туку напротив – во неговиот глас немаше  
само молитва и концентрација на молби, имаше многу повеќе од  
само тоа. Имаше мирис на новородено, имаше звук на новочуено,  
и поглед на новослучено. Сите тие во дваесет секунди глас кој  
излегуваше од него. Потоа Имен, ја зеде крај себе Библијата, ја  
стегна силно до градите, онака како што јас направив со петте  
писма, се сврте кон сидот на кој симетрично беа наредени неколку  
икони и...

Мојот сакан, мојот љубен, мојот возљубен, мојот омразен – сите се  
едно. Мојата сакана, мојата љубена, мојата возљубена, мојата  
омразена – сите сте едно. Јас сум и ѓавол и ангел истовремено.  
Принц наспроти скитник, и не си дозволувам да се грижам за

напуштено чувство. Тоа ме напушти, јас го напуштив! Нешто како бакнеж пред смртта, нешто како бакнеж на смртта. Јас сум премин преку врата со скршена брава во која сите клучеви се заглавуваат. Бев! Сега веќе не сум. Сега сум клуот за сите врати. Мои врати. Оние што веќе ги гледам и оние кои ќе ги здогледам. И токму кога експанзивноста ми доаѓа или надоаѓа, како утока кон социјалната ни наша сцена, ми нудиш проток на нечисти чувства и емоции кои само ќе поминат низ мене а ќе останат во друго тело – не благодарам! Понуди ми нешто друго. Понуди ми свет. Поинаков од овој во кој бев затворен.

Јас не сум расадник на само чувства оставени, јас не сум само плодно земјиште. Јас сум и вода, и земја и воздух сум. Доволно ми беше. Не стори ништо за мене. Дури и вербата не е само верба. Дури и на неа не и треба само слепо верување. И таа знае да изневери ако не ја подбуцнеш со острина. Дури и таа.

Мојот авантуристички пат го има, го имал своето прескокнување и цврстиот начин да се постигне нешто во однос на ништо. Сега знам дека сум го имал. А притаен бил. Многу притаен. Зошто ми го таеше тоа? Зошто ми го таевте тоа? Сега имам зли намери. Сега во мигов. Најзли! Да се откажам. Да се добијам.

Сакам да избегам од своите спојки, не како можен начин на бегање, туку како можен начин на одделување на крвта од месото. Како можен начин на ново создавање, нова крв и ново месо. Ха ха, дури и се смеам. Откривам нов хумор! Не е црн но не е ни друга боја. Тоа е оној хумор кој потекнува од друга земја од која потекнуваат приказните. А приказни има, иако овде не ме учевте да не верувам во приказни. Но не размисливте ли дека можеби се е една приказна. Обична приказна со необичен крај, со груби реченици и оловно тешки зборови? Но јас не сум приказна, јас не сум само приказна. Ти велам силни сме а не сме ситни- запамти. Ви велам на сите вас. Дури и ти памтиш знам. Памтеше. Извршуваше, кроеше и пак одново. Но, еве мене ми се случија случувања, неповрзани со мене на почетокот а потоа ме врзаа. Ми се случија. Мене!

И не ги склопувам сега дланките, зошто не ми биле создадени само за тоа. Овие треба и да милуваат. Да милуваат милиони нови секунди, минути. Како одново раѓање. Како нови зачетоци. Се уморив. Ме умори. Сакаше можеби да се откажам? Што беше причината за врзувањето со невидлив конец. Можеби припадноста мислиш дека така се стекнува? Можеби мислиш и дека припадноста така се задржува? Не така. Не.



Оваа личност, онаа личност, таа личност е склона да се врати и да се врти околу љубовта се` до нејзиното зголемување, а потоа, потоа ќе притисне со ноктите, ќе загребе со ноктите се додека не истече нечистата крв. Крвта се загадува и само стоејќи. Јас само стоев. Се досега и јас само стоев со нешто вметнато до името ми, за да ми го брани. И така некој се раѓа, така некој умира, така некој живее. Јас не. Јас одлучив вака . Малку поинаку од вчера. Вака ! Оваа врска, со оваа конекција – едноставно погрешна била. Погрешно ми било тврдењето дека сум роден вака. За ова. За ова време.

А постои ли дополнителна сума на агресија во денешниов свет? Знам дека постои. Но вие не верувате. Ти не веруваш. Само не учевте. И зошто не учите погрешно? Зошто? Спасители се раѓаат секојдневно. Спасител не може да биде само еден. Спасител може да биде секој. А тие , тие се само луѓе, тие се само луѓе заглавени во својот парадокс како некоја штетна ситуација без обид за бегање. Не бегаат. Стојат скаменети. Обвиснати над некого.

Зошто луѓето не бегаат?

Затоа што тежок е односот од другата страна, а и реално немаат корист од проширување или пак од стегање- одново? Затоа ли?

Или немаат храброст за нова битка. Старите сеуште ги болат. Ги болат! И им` се гледаат лузни, рани, красти. Од минатите битки – неуспешни. А, жално е тоа, и болно е! Највеќе е бедно. Бедно е да знаеш да носиш рана и сите да ја гледаат. Раните се за да се кријат. Погледни и јас имам рана. Мојата е голема колку тупаницата. И ја кријам. Ја криев се досега. Сега ќе ја покажам. Време е за жалното, за болното и за бедното. Време е. Ќе ја покажам на првото живеење кое ќе ми најде попат.

Одам!

Не ме прашувај каде одам сега. Одам кон истражување на нови простори, територии непоколебливо нудејќи се на сите нови видови предлози. И да, што се` има во 10-на часови ден. Има и служба, има и откажување но има и живот - најмногу. А кој знае што има па во цела една ноќ? Класа на крајот на денот или вистинска смисла за забава и оптимизам. Што навистина ќе ми е најпотребно во ноќта? Локално чувство, медитација, излез но не и молитви. Не јас! Не јас повеќе!

Не, не, не!

И за да останам забележан на крајов само ќе те запрашам : Дали навистина сме на границата на супериорноста, или таа продолжува, независно од нас или низ нас?!

Се одрекувам!

Се одрекувам!

Се одрекувам!

*Среда.*

Нов ден. Јас веќе не сум таму. Ни тој повеќе не е таму, а нема ни сосема необични луѓе.

## [Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0 Unported](#)

You are free:

- to Share - to copy, distribute and transmit the work

Under the following conditions:

- Attribution. You must attribute the work in the manner specified by the author or licensor (but not in any way that suggests that they endorse you or your use of the work).
- Noncommercial. You may not use this work for commercial purposes.
- No Derivative Works. You may not alter, transform, or build upon this work.
- For any reuse or distribution, you must make clear to others the license terms of this work. The best way to do this is with a link to this web page.
- Any of the above conditions can be waived if you get permission from the copyright holder.
- Nothing in this license impairs or restricts the author's moral rights.